

Hóvihar

Hadifogságban beszélte el egy csendőr az alábbi történetet, amely a hódmezővásárhelyi lovas őrsön való szolgálata alatt történt, mikor egy karácsony napján, hóviharban, kutyaordító hidegben, lóháton portyázták az Alföldet:

A fogunk között el-el morzsolunk egy nem éppen karácsonyi kiszólást, azon bosszankodva, hogy pont Szentestén kellett ennek a rusnya viharnek rántörni. Amerre a szem ellátott, kavargo hófúvás versengett a szürkére meszelt éggel. Csillag sehol. Az utat teljesen elnyelte a hó, és az utat szegélyező kopsz jegenyéket is csak akkor vettük észre amikor belébotlottunk. A lovak teste gőzölgött, fújták a párát, és idegesen rágták a zablát.

“Csak azt ne adja az ég, hogy eltévesszük a Bálint tanyát, mert akkor nincs pihenőhely csak vagy másik tíz kilométerrel odébb,” jegyezte meg a járótársam, Pista Vasmegeyi fiú volt, és nem ülte úgy a lovat mint a pusztaiak. Meg nem is volt szokva az alföldi végtelen sivárságához, ahol a pásztor ember még a nádas zörgéséből és a ludak gágogásából is tájékozodni tud. Mert az igazi pusztai ember, mint nagyapám, már a kutya vakkantásából is tudta mikor jön a betyár és mikor a pandúr. Mert akkor még olyan idők jártak.

Baktattunk nagy lassan, betakarva a nagy karácsonyi fehérségbe, mikor messziről egy halk és bánatos barom bőgést hozott hozzánk a szél.

“Mi a fene? Csak nem hagyta Bálint gazda nyitva az istállóajtót, oszt’ elkoszált a jószág?” -mondom én.

“Ha elkoszált, elkoszált. Ki bánja! Nem térhetünk el a jegenyéstől, ha nem akarunk hóemberré fagyni reggelre,” mondta társam.

“Márpedig, Pista öcsém, mi azért vagyunk csendőrök, hogy segítsünk.”

Pista elrágott egy “huszár miatyánkot” a bajsza alatt, amikor én lovam fejét balra fordítottam, amerről a bőgés jött. Ez jócskán kitérített bennünket a jegenyesorból, ami ha hébe-korba felbukkant, biztosította, hogy jó irányba haladunk. Egyszerre csak lovastúl nyakig merültem a hóba. Bizony elfeldkeztem arról, hogy van erre egy száraz vízmosás, amit most telihordott égi pihével az Úristen. De volt ebben a gödörben más is. Egy elkallódott borjú. Nem volt már szopós, inkább olyan üsző forma. Valahogyan beletévedt a barom is, és nem tudott kikapaszzkodni. Mikor megszagolta, hogy ott vagyok a közelben, könyörgöggve bőgni kezdett. Pista is mellém huppant a gödörbe. Nem sokat beszélünk, mert a szél a torkunkra fagyasztotta a szót. A lovam hamar felkapaszzkodott a partra. Szerencsére az üszőnek a kötele elég hosszú volt, hogy a nyeregkápához köthessem, aztán a nógatásomra a lovam húzta, mi ketten pedig nyomtuk a jószágot, míg csak felvergődtünk a partra. Kívülről ránkfagyott a mundér, belül foly rajtunk az izzadság. Bizony el voltunk tájolva jócskán, de most a marha ösztöne jött a segítségünkre. Mintha zsinórral húzták volna, úgy vezetett egyenest a Bálint tanyára. A gazda nem győzött hálázkodni. Pénzt akart adni, de nem fogadtuk el, mondván, “Ez a dolgunk, János gazda.”

“De már egy kupica szilvóriumot csak nem utasítanak el, mert tudom én, hogy a szolgálatba’ nem ihat a tiszthelyettes úr. De a szilvórium az orvosság!” És ránk kacsintott, mert jól értette a tréfát.

Floridai Bajtársi Híradó
XVII. évfolyam, 1.szám, 1999.
v. Domokos Sándor